

tíðindablaðið sosialurinn

Telefon 118 20
Argjavegur 26, 3800 Argir
Postsmoga 76, 3800 Tórshavn

Útgávudagar: týsdag, hósdag og leygardag

Lýsingar skulu vera okkum í hendi í seinasta lagi kl. 10 dagin fyri útgávudagin

Útgevandi:
P/f Sosialurinn
Abyrgdarblaðstjóri:
Jan Müller
Fyrirtaksstjóri:
Krisjan Dahl
Bláðfólk:
Hogni Djurhuus
Randi Jacobsen
Dagney Joensen
Uppseting:
P/f Sosialurinn
Prent:
P/f Pressan 1981

Dómurinn er fallin

oddagrein

Í seinastu viku hendi syrgiligur tilburður í Nólsoy, har nakrir av í-búgvunum vóru í hornatøkum. Onkur teirra kom til skaða, men ein teirra slapp sær til rýmingar og enn ikki er afturfunnin.

TAD hevur verið trupult at fáa upplýsingar um hetta málið og vita vit enn ikki, hvat er vordíð av tí eina persóninum.

HÓAST TAD, so hava fleiri bløð dittað sær at skriva um hendingina — tíanverri eru gitingar og skuldsetingar komnar við inn í hesa skrivning — helst tí, at bløðini ikki hava havt nóg góðar upplýsingar at ganga eftir.

VIT hava fingið uppringingar frá fólki, sum á ein ella annan hátt hava havt eina persónliga hugsan um málið, men hava vit mett tað vera rætt at biða við at skriva um hetta málið, til vit kunnu fáa næri upplýsingar frá eitt nú lögrelguni.

TAD at ávís bløð longu hava skuldettt og ákært ein av monnum fyri morðroynd og fyri at vera illgerðarmann, verður so teirra sök. Tað er kortini sera óheppið, at føroysk blaðfólk gera seg til dómarar og døma ein persón, áðrenn neyðugir upplýsingar liggja á borðinum.

VIT eiga at vísa varsemi í okkara tíðindaflutningi og her hava pressuettikkin í huganum. Tað er sjálvandi spell at skula »dropa« ella biða við eini »góðari« søgu, men tá tað snýr seg um so kensluborin og álvarsom viðurskipti sum hesi í Nólsoy, tá eig vit heldur at biða. Tað kann ikki vera rætt, at vit skulu selja bløð uppá yvirskriftir, sum als einki hava við veruleikan at gera og sum haraftir geva lesarunum eina heilt órættvísa og skeiva mynd av veruleikanum.

NÚ biða vit øll so eftir, at lögreglan skal koma við upplýsingum um málið — og at lögreglan eisini kannar hetta málið so mikið væl, at teir røttu upplýsingarnir koma fram. Vit hava ikki loyvi at »spæla« okkum við mannalagnum, bert tí at vit skulu selja eina góða søgu. Um hetta er meiningin, so eiga vit undir øllum umstøðum at hava fleiri og meira álítandi upplýsingar at ganga eftir.

jamú

Morðroynd

Illgerðarmaðurin er rýmdur til fjals, og politii

Ein óhugnalig morðroynd fór fram í Nólsoy mikunáttina. Tveir mans gjørdist ósaddir, og tað endaði við, at annar stakk hin gjøgnum armin við knívi. Síðani hótti hesin illgerðarmaður við byrsu, men menn, ið vóru hjástaddir, fingi tikið bæði byrsu og knív frá manninum, áðrenn hesin helt avstað niðan í fjalli.

fluttur á Landssjúkrahúsið við læknabátinum, men varð tó skjótt útskrivaður aftur. Vit á Oyggjatiðindi spurdu politiið, um illgerðarmaðurin mundi vera ávirkaður av rúsdrekka, men hesum kundi politiið ikki váta. Teir vórðu ikki boðsendir fyrr enn klokkan 2 seinrapartin, og tá var maðurin langt í fjalli.

maðurin flest. Tei hoyrt, at maður anur naka honu vóru men fatu lar

Oyggjatiðindi

Útvarp og annað óljóð

Nú ljóðar, at útvarpið skal hava nýggjan millumbylgjusendara og skjótt fer at senda allan dagin. Hvat heldur tú um tað? Jú, skal eg siga tær — eg kom at hugsa um ein skúlaflokk á Oyrabakka, sum fyri umleið einum ári síðani gramdi seg um, at tey als ikki kundu tosa saman í døgurðatímanum, tí gangurin frá útvarpinum var so nógvur.

Hetta fekk meg at minnast ein tús er var vesturi í Vágum í arbeiðsörindum. Stórkavi var, eg fór upp kl. 7.15 fyri at vita, um tað var koyrandi, og útvarpið segði, at koyrandi var til Vestmannar. Komin í bussin at sita, har útvarpið gekk av tí harðasta, noyddist eg fyrst at lurta eftir morgunfíleiki — sum tað sjálvandi ikki bar mær til at iðka, har sum eg nú sat — og síðani morguntónleiki.

Komin á bryggjuna í Vestmanna skundaði eg mær niður í salónina á Sam, tí kalt var í veðrinum. Har var einki annað fólk tá, men útvarpið fyllt rúmið — gangurin var enn meiri enn í bussinum.

Eg kastaði meg tí skerflatan í luftina at skrúva fyri hátalaranum, men gakk — eg hevði ikki meira enn vent mæ á

dúrkinum, so hevði eitt korafólk, sum nú eisini var komið niðurundir, skrúvað frá aftur, og gangurin var sum áður.

Nú komu so eisini tveir mans niðurundir, og settust teir beint undir hátalaranum at práta, men tað bar sum vera man ikki væl til, og tað var so skjótt, at teir báðir sótu og yldu í oyruni hvør á øðrum. Soleiðis komu vit fyra í ferðalag við útvarpinum um Vestmannasund henda vetrarmorgunin.

Arbeið og skuldi gera vesturin í Vágum, nýtist mær ikki at koma inn á, tí vortfólkini vóru blíð bæði og teimum havi eg bert gott at bera, men eg skal nú siga frá, hvussu hesir dagarnir lagaðu seg.

Eg kom á arbeiðsplássið henda morgunin kl. 10 — og har var friður. Kl. 12 kom verturin eftir mær við bili sínum, at koyra meg til døgverða. Í bilinum gekk útvarpið sum vera man, og sjálvt um vit báðir høvdu eitt og annað at práta um, so mátti tað verða av ongum, tí nú var tað middagstónleikin, eg noyddist at leggja oyra til.

Komin til døgverðabórðið, settist verturin at práta við meg, men at tosa saman bar ikki til, vegna gangin frá útvarpinum.

Eg vist mær tí einki annað, enn at nikka og rista við høvðinum, og eg helt meg siggja, at verturin kom eftir, at mær feilt okkurt í erva. Í sama skili varð farið aftur til arbeiðis — nú var tað døgverðatónleikurin, sum sagn í oyrunum.

Nú var so friður til náttverðatímin kom — tá var aftur sum í døgvrðatímanum. Umleið kl. 21 kom eg til hús, tá gekk sjónvarpið — og var einki sjónvarp, so var tað video. Fólkini buðu mær at siggja, men eg helt best vera at fara til songar, tí eg skuldi tíðliga til arbeiðis morgunin eftir.

Tá var tað so aftur morguntónleikurin, sum sat í oyrunum í bilinum til arbeiðsplássið. Soleiðis gingi nú 14 dagar — tó var eg heima hjá mær sjálvum í vikuskiftinum.

Tá arbeiðið var liðugt — hetta var eitt friggjakvöld, — setti verturin eina whiskeyflösku á bórðið. Nú tagdi hátalarin, og vit báðir fingi fyrstu ferð í 14 dagar tosað saman í friði á náðum. Á henda hátt endaði Vágafærðin hjá mær.

Eg haldi, at útvarpið skuldu stýtt um senditíðina og bœtt um dygdina.

Knapptýstarin

Konsertin hjá Presto-Booking

Hvat var tað, sum fór fram á konsertini, har Presto-Booking var vertur 8. mars?

Tað er, sum frálíður, nærum klassiskt, at alt, s um Presto-Booking skipar fyri, verður miseyndað. Serliga er tað tekniska fyrirleikin, sum ongan tíð er í lagi. Á konsertini 8. mars var aftur ólag í, — leyst samband til hátalararnar og óvanliga vánalig mixing.

Tað sæst alt meira og meira, at tað er pengarnir, sum er høvuðsáhugin hjá Presto-Booking.

Ljóðgóðskan var verri enn nakrantíð áður. — Fyri at siga tað sum tað er, tað ljóðaði av hundan og til!

Hvat er tað, sum fær tónleikahugað at gjalda okurspris fyri at pinast í tveir tímar? Hvørja ferð vónar tú, at tað skal eydnast næstu ferð, at fyrirleikarnir kunnu geva áhoyrarunum nakað (tað er m.a. tað PB livir av), so vit kunnu fáa tað fyrri pengarnar, sum vit lata, fyri at sleppa inn.

Tað er eisini syrgiligt, at

tónleikarar, sum hava vant í vikuvís til konsertina, skulu verða til látures, móttvegis tveimum pengagriskum fyrirleikarum. Teir hugsa, ið hvussu so er ikki um áhoyrarar og tónleikarar. Tað er greitt, at áhoyrararnir ikki kunnu skilja millum, hvørt tað er tónleikabólkarnir ella fyrirleikarnir, sum hava skyldina av slíkum óskili. — Min meining er tann, at Presto-Booking heldur vit góðvarin fara niðan í konsert, í vónini at fáa

tveir hugnatímar, burtur úr dagliga stríðinum.

Eg og nógvir við mær vóna, at Presto-Booking fer at roynast betur sum frálíður.

Tað sum vit upplivdu á konsertini seinast, hevði ikki kunnað latið seg gjørt í útlandinum.

Hvi skulu vit so finna okkum í hesum. Vit eru helst líka góðri áhoyrarar sum áður.

Vinarliga ein musikkfan sum ynskir PB góðan bata

FERÐSLUTRYGD

er at halda seg til loyvdur ferðina

